

جداسازی و ارزیابی باکتری‌های ویبریو از برخی مزارع پرورش میگوی پرورشی سفید غربی (*Litopenaeus vannamei*) در سایت دلوار بوشهر

چکیده

ویبریوها تلفات و خسارات قابل توجهی از ۵۰ تا ۱۰۰ درصد را در کارگاه‌های پرورش میگو ایجاد می‌نمایند. با مشاهده برخی علائم بیماری‌ها و تلفات در میگوهای پرورشی منطقه دلوار بوشهر اقدام به جداسازی و ارزیابی عوامل باکتریایی جنس ویبریو در میگوهای پرورشی سفید غربی این منطقه گردید. از ۳۰۰ عدد میگوی پرورشی سفید غربی (*Litopenaeus vannamei*) نمونه‌برداری گردید. پس از کشت میکربی روی محیط‌های عمومی و اختصاصی (TCBS, TSA) با آزمایش‌های بیوشیمیایی اختصاصی گونه‌های ویبریو جداسازی و شناسایی گردید. آزمایش ویبریواستاتیک (O_{۱۲۹}/O) جهت تفکیک جنس ویبریو از آئروموناس و بسیاری از سایر گونه‌های گرم منفی انجام شد. آزمایش آنتی‌بیوگرام به روش انتشار در دیسک با دیسک‌های حاوی مقادیر مشخص از آنتی‌بیوتیک‌های پنی‌سیلین، آمپی‌سیلین، اکسی‌تتراسایکلین و کلرامفتیکل و سفالوتین انجام گرفت. خصوصیات فیزیولوژیکی باکتری‌های جداسازی شده با بررسی اثرات درجه حرارت و شوری و pH روی رشد باکتری‌ها تعیین گردید. از ۱۷۹ باکتری جنس ویبریو (*Vibrio* sp.) که از میگوهای پرورشی سفید غربی جداسازی گردید. ۵۶ نمونه آن *Vibrio parahaemolyticus*، ۴۸ نمونه *V. harveyi*، ۳۱ نمونه *V. alginolyticus*، ۲۱ نمونه *V. anguillarum* و ۲۳ نمونه دیگر متعلق به *Vibrio* spp. بوده است. نتیجه آزمایش آنتی‌بیوگرام گونه‌های باکتری جداسازی شده نسبت به ۵ آنتی‌بیوتیک نشان داد که باکتری‌های جداسازی شده در برابر کلرامفتیکل به میزان ۲۶/۴±۰/۱-۲۱/۲±۰/۱ میلی‌متر و اکسی‌تتراسایکلین به میزان ۱۱/۹۵±۰/۱-۱۳/۸۵±۰/۲ میلی‌متر و سفالوتین به میزان ۱۲/۴±۰/۱-۹/۵۶±۰/۳ میلی‌متر حساس و نسبت به آمپی‌سیلین و پنی‌سیلین مقاوم بودند. از آنجا که خصوصیات فیزیولوژیکی باکتری‌های جداسازی شده با شرایط فیزیوشیمیایی مزارع نمونه‌برداری یکسان بود، این باکتری‌ها که فلور طبیعی بدن میگوها هستند، در صورت وجود استرس و تحلیل سیستم ایمنی بدن میگوها، به‌عنوان عوامل فرصت‌طلب و ثانویه بیماری‌زا مطرح گردیده و نقش مهمی در کاهش تولید میگوی پرورشی به عهده دارند. بنابراین به‌منظور پیشگیری و کنترل بیماری علاوه بر کاهش عوامل استرس‌زا می‌توان از آنتی‌بیوتیک‌های مؤثر در این مطالعه به عنوان گزینه‌های درمانی بالقوه، پس از تشخیص قطعی و تحت نظارت دامپزشک بهره گرفت.

واژگان کلیدی: ویبریو، میگوی سفید غربی، دلوار بوشهر، آنتی‌بیوگرام.

مقدمه

با توجه به اهمیت جهانی و منطقه‌ای صنعت تکثیر و پرورش میگو و توسعه روزافزون این صنعت در کشور و جهان، ضرورت شناخت و حل مشکلات بهداشتی و بیماری‌های آن هرچه بیشتر احساس می‌گردد. در این میان عوامل عفونی باکتریایی به‌ویژه عوامل مولد ویبریوزیس (*Vibriosis*) در سنبلین لاروی، پست لاروی، جوانی و بلوغ میگوهای *penaeidae* دیده می‌شوند (Anaya-Rosas et al., 2019). ویبریوزیس یکی از مهم‌ترین و جدیدترین بیماری‌های باکتریایی است که تلفات و خسارات قابل توجهی از ۱۰۰ - ۵۰ درصد در کارگاه‌های تکثیر و پرورش میگو ایجاد می‌کند (López-León et al., 2016).

عوامل مولد این بیماری ارگانسیم‌های جنس ویبریو *Vibrio* شامل یک گروه از باکتری‌های گرم منفی و اکسیداز مثبت و با اندازه ۳/۵ - ۱ - ۰/۳ میکرون هستند که به اشکال میله‌ای خمیده و یا مستقیم دیده می‌شوند که در محیط‌های آبی وجود دارند و حتی به عنوان فلور میکروبی آبزیان مانند میگو و ماهیان دریایی به فراوانی دیده می‌شوند (López-León et al., 2016). از گونه‌های جنس ویبریو *V. mimicus*, *V. alginolyticus*, *V. harveyi*, *V. vulnificus*, *V. splendidus*, *V. parahaemolyticus*, *V. anguillarum*

مهران آوخ کیسمی*
عباسعلی رضائیان^۲
مریم مقاتلی^۳

۱. گروه شیلات و آبزیان، مرکز تحقیقات و آموزش کشاورزی و منابع طبیعی استان گیلان، سازمان تحقیقات، آموزش و ترویج کشاورزی، رشت، ایران.
۲. گروه میکروبیولوژی، واحد جهرم، دانشگاه آزاد اسلامی، جهرم، ایران.
۳. بخش کنترل کیفی آبزیان، اداره کل دامپزشکی استان بوشهر، بوشهر، ایران.

* نویسنده مسئول مکاتبات

dr.keysami@gmail.com

تاریخ دریافت: ۱۴۰۴/۰۶/۳۱

تاریخ پذیرش: ۱۴۰۴/۰۹/۲۴

این مقاله برگرفته از پایان‌نامه کارشناسی ارشد است.

V. fluvialis و برخی گونه‌های دیگر از میگوهای بیمار، تلف شده و حتی میگوهای به‌ظاهر سالم جداسازی شده است (Hong et al., 2020). ارگانیزم‌های جنس ویبریو غیر اسپورزا و از طریق یک یا چند تاژک قطبی غلاف دار متحرک می‌باشند. همه این ارگانیزم‌ها هوای اختیاری و کموارگانوتروفیک بوده و اکسیداز مثبت هستند. اکثر گونه‌ها به‌خوبی روی محیط‌های حاوی آب دریا رشد کرده و یون‌های سدیم موجب تحریک رشد همه گونه‌ها شده و برای رشد بسیاری از گونه‌ها ضروری است. ویبریوها باکتری‌های همه‌جا حاضرند به‌ویژه در جایی که میزان مواد آلی بالا باشد. تا کنون مشخص شده که تعدادی از گونه‌های این جنس برای میگوها بیماری‌زا می‌باشند. در حالی که نژادهای مشخصی در داخل یک گونه شدیداً بیماری‌زا هستند، سایر نژادها ممکن است غیربیماری‌زا باشند. ویبریوهای دریایی بیشتر در آب‌های راکد حاوی کف‌زیان همراه با میزان بالای مواد آلی حضور دارند. تراکم این باکتری‌ها در سواحل و سواحل حاوی آب‌های با هوادهی خوب به میزان زیادی کاهش می‌یابد. این بیماری تاکنون از تعداد زیادی از مزارع پرورش میگو گزارش گردیده است و در بعضی کشورها مثل تایلند موجب تلفات قابل توجهی گردیده است (Cheng et al., 2021). ویبریوها از فلور باکتریایی طبیعی میگو محسوب گردیده و روی سطح بدن و دستگاه گوارش جانوران دریایی نیز به‌وفور یافت می‌شوند. ویبریو اغلب به‌صورت یک عامل بیماری‌زای فرصت‌طلب و یا ثانویه در جمعیت‌های تحت استرس عمل می‌نماید (Krummenauer et al., 2014).

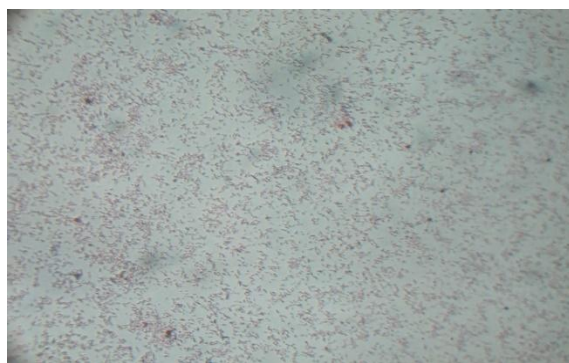
به طور کلی ویبریوهای بیماری‌زا که از میگوهای پرورشی بیمار جداسازی شده شامل: *V. parahaemolyticus*, *V. alginolyticus*, *V. anguillarum*, *V. vulnificus*, *V. damsela*, *V. harveyi* بوده است (Nguyen et al., 2021). نتایج تحقیقات انجام شده نشان می‌دهد که از بین گونه‌های ویبریو، گونه‌های *V. anguillarum*, *V. alginolyticus*, *V. parahaemolyticus* و *V. harveyi* مهم‌ترین عوامل تلفات ناشی از بیماری ویبریوزیس هستند (Cheng et al., 2021). در تحقیقات مشابهی در بوشهر در نمونه‌برداری از میگوی سفید هندی (*penaeus indicus*) و ببری سبز (*penaeus semisulcatus*) کارگاه‌های میگوی حله بوشهر، ویبریو پاراهمولیتیکوس، ویبریو هاروه‌ای، ویبریو آلیجینولیتیکوس و ویبریو آنگوئیلاروم جداسازی گردید (Soltani et al., 2000). در تحقیق دیگری از میگوی ببری سبز و آب خلیج فارس در بوشهر ویبریو آلیجینولیتیکوس، ویبریو هاروه‌ای، ویبریو ناتریجنس (*V. natriegens*)، ویبریو نریس (*V. nereis*)، ویبریو فلووایلیس و یک مورد از ویبریو متشینیکوی (*V. metschnikovii*) و ویبریو کامپیلی (*V. campbellii*) جداسازی و گزارش گردید (Haghighi et al., 2003). دو باکتری بیماری‌زای میگو *V. harveyi* و *V. alginolyticus* که عامل تلفات میگو در مراکز تکثیر میگوی بوشهر بودند. از سه مرکز تکثیر میگو در استان بوشهر جداسازی شدند (Moghimi et al., 2014).

واژه ویبریوزیس به انواع عفونت‌هایی که توسط باکتری‌های جنس ویبریو به‌وجود می‌آیند اطلاق می‌گردد. عفونت‌های گونه‌های ویبریو یکی از معمول‌ترین شکل بیماری‌های باکتریایی در میگوهای پرورشی است که علت آن فرصت‌طلب بودن عفونت‌های گونه‌های ویبریو است. ویبریوها از عدم سلامت میگوها که به هر دلیل ممکن اتفاق می‌افتد استفاده کرده و نتیجه این روند تلف شدن میگو است. با این وجود توانایی باکتری‌های جنس ویبریو در آسیب زدن به میگوها متغیر است. همواره ایجاد اثرات پاتولوژی متفاوت تعیین گونه‌های آسیب‌رسان ویبریو کاری بسیار مشکل است. برخی گونه‌های ویبریو مهاجم‌تر هستند و در شرایطی که حداقل استرس وجود دارد، بیماری به وجود می‌آورند (Hossain et al., 2020). با مشاهده برخی علائم و نشانه‌های بیماری‌ها و تلفات قابل توجه در میگوهای پرورشی منطقه دلوار بوشهر، از جمله مشاهده میگوهای بیمار در حواشی استخر و درخشندگی آن‌ها در شب‌های تاریک، به‌منظور نیل به پیشگیری و کاهش عفونت‌های میکروبی، شناسایی و تشخیص به‌موقع آن‌ها امری ضروری به نظر می‌رسید؛ بنابراین هدف از این مطالعه نیز ارزیابی و شناسایی عوامل باکتریایی ویبریوزیس در میگوهای پرورشی (*Litopenaeus vannamei*) این منطقه به‌ویژه در میگوهای بیمار و تلف شده بود.

مواد و روش‌ها

سایت دلوار ۱۴ شامل ۱۴ مزرعه ۱۰ هکتاری در ۱ کیلومتری جنوب شرق شهر دلوار و ۳۵ کیلومتری شهر بوشهر قرار دارد. نمونه‌برداری از میگوی سفید غربی (*L. vannamei*) با میانگین وزن بدن (۰/۷۹ ± ۷/۶۹) گرم و طول کل (۲/۶۸ ± ۷/۳۳) سانتی‌متر به صورت تصادفی از ۶ مزرعه ۱۰ هکتاری در سایت دلوار ۱۴ که از کانال‌بندی مشترکی برخوردار بودند، به ترتیب با شماره ۶-۱ که شامل ۱۰ استخر واجد تلفات

بود (۷-۱۵ عدد در روز) انجام شد. برای نمونه برداری از استخرهای پرورش میگو از سینی غذاهای، سالیک و جمع آوری تلفات حاشیه دیواره‌ها و خروجی استفاده گردید. نمونه برداری هر ۱۰ روز یکبار و هم‌زمان با زیست‌سنجی میگوها انجام گرفت و در این فاصله ۱۰ روز که هر روز جهت ثبت عوامل دما، شوری و pH و ملاحظات مدیریتی اقدام گردید. میگوها به صورت زنده نمونه برداری گردید. قبل از نمونه برداری تاریخ و زمان نمونه برداری، شرایط مدیریتی استخر و عوامل محیطی درجه حرارت و pH به وسیله یک دستگاه pH متر و درجه حرارت سنج YSI اندازه‌گیری شد. اکسیژن محلول نیز با اکسیژن متر YSI، مدل V5 (USA) و آمونیاک با استفاده از آمونیاک سنج هانا، (93715 Taiwan HI) اندازه‌گیری گردید. شفافیت آب و وضعیت ظاهر میگوها و کلیه عوامل مزاحم و شکارچی استخر از جمله خرچنگ، ماهی و جلبک بررسی و ثبت گردید. در ارسال نمونه به آزمایشگاه نمونه‌های میگوی زنده با کیسه‌های پلاستیکی محتوی آب‌وهوا منتقل گردید. نمونه‌ها به صورت انفرادی جهت کشت میکربی به کار رفت. برای این منظور سطح بدن میگو با پنبه آغشته به الکل ۷۰ درصد ضد عفونی گردید. سپس با آب دریای استریل شده شستشو گردید. نمونه‌ها وزن و با آب مقطر استریل یکدست گردید و تا ۱۰ برابر رقیق‌سازی صورت گرفت. ۰/۱ میلی‌لیتر از هر رقیق‌سازی در سه تکرار روی پلیت‌های محیط کشت پخش شد. چند نوع محیط باکتری‌شناسی برای جداسازی اولیه و اختصاصی شامل TSA (Tryptic Soy Agar)، TSB (Tryptic Soy Broth)، TCBS (Thiosulfate Citrate Bile) و TSA (Salts Sucrose Agar) در این تحقیق استفاده شد. محیط کشت TSA برای جداسازی باکتری‌های هتروتروفیک غیرانتخابی، TCBS برای تفکیک جنس ویبریو و آنرومونس و NB و TSB برای کشت اولیه باکتری‌ها و انبوه‌سازی آماده شدند. سپس از بخش‌های همولنف، آبشش، هپاتوپانکراس و عضله شکمی میگوها کشت میکربی تهیه گردید. به وسیله پیپت پاستور یا لوپ از راه قلب یا سینوس شکمی بالای پاهای حرکتی و بریدن آنتن میگوها، نمونه همولنف و به وسیله تیغ جراحی و لوپ از بند ششم شکمی میگو نمونه عضله دمی تهیه و جهت انجام کشت میکربی استفاده گردید. پلیت‌ها و لوله‌های آزمایش کشت شده به گرمخانه منتقل گردیده و به مدت ۷۲ ساعت در ۲۵-۲۲ درجه سانتی‌گراد نگهداری شد. رشد باکتری با کدر شدن محیط کشت مایع و ظهور پرگنه بر روی محیط کشت جامد مشخص شد (شکل ۱). پس از کشت اولیه و ثانویه و جداسازی و خالص‌سازی باکتریایی رشد یافته ابتدا به منظور بررسی وضع مرفولوژی باکتری‌ها اقدام به تهیه گسترش میکربی و رنگ‌آمیزی گرم نموده و پس از مشاهده مرفولوژی باکتری‌ها کلیه نمونه‌های گرم مثبت حذف گردید (شکل ۲).

شکل ۲: تصویر میکروسکوپی باکتری ویبریو (گرم منفی و اکسیداز مثبت و با اندازه ۳/۵ - ۱ تا ۱ - ۰/۳ میکرون).

شکل ۱: ظهور پرگنه گونه‌های مختلف ویبریو بر روی محیط کشت جامد.

در مرحله بعدی با انجام آزمایش اکسیداز و ویبریو استاتیک $150 \mu\text{g}$ کلیه نمونه‌های اکسیداز منفی و مقاوم به ویبریو استاتیک $150 \mu\text{g}$ نیز از رده خارج و سایر آزمایش‌های بیوشیمیایی بر روی نمونه‌های گرم منفی، اکسیداز مثبت و حساس به ویبریو استاتیک انجام شد. آزمایش‌های بیوشیمیایی شامل آزمایش اکسیداز، آزمایش کاتالاز، آزمایش MR/VP، تولید اندول، آزمایش حرکت، آزمایش اکسیداتیو - تخمیری O/F، آزمایش‌های تخمیرکننده که شامل محیط‌های گلوکز، اینوزیتول، مانیتول، رامینوز، سوکروز، سوربیتول، آرابینوز، فروکتوز با معرف فنل رد، آزمایش ONPG (بتاگالاکتوزیداز) یا مصرف لاکتوز، آزمایش‌های هیدرولیز کننده شامل ژلاتین و اوره، آزمایش‌های دکربوکسیله کننده شامل

محیط‌های ارنتین، لیزین، آزمایش سبترات و نیترا، تولید SH₂ و نمک مورد نیاز برای رشد باکتری‌ها (NaCl required for growth) به روش Kolb و همکاران (۲۰۱۹) انجام شد.

آزمایش ویبریوستاتیک (O₁/۱۲۹) جهت تفکیک جنس ویبریو از آئروموناس و بسیاری از سایر گونه‌های گرم‌منفی بود. برای انجام این آزمایش ابتدا دیسک‌های ۱۰ و ۱۵۰ میکروگرمی از این ماده در آزمایشگاه تهیه و سپس به روش آنتی‌بیوگرام میزان حساسیت نمونه‌های باکتریایی مورد مطالعه قرار گرفت. برای تهیه دیسک‌های آنتی‌بیوگرام ابتدا مقداری از ماده شیمیایی توزین و سپس در استن (حلال) حل گردید و با استفاده از مقادیر مورد نیاز از هر محلول درروی دیسک‌ها ریخته شد، به طوری که هر دیسک حاوی ۱۰ یا ۱۵۰ میکروگرم از دارو باشد. دیسک‌ها در انکوباتور ۲۵ درجه سانتی‌گراد به مدت نیم ساعت در داخل پتری دیش شیشه‌ای خشک‌شده و سپس تا موقع استفاده داخل یخچال نگهداری شد (Alsina and Blanch, 1994).

برای انجام آزمایش آنتی‌بیوگرام از روش استاندارد شده Kirby – Bauer استفاده شد. برای انجام این آزمایش از روش دیسک (Agar disc diffusion) استفاده گردید. ابتدا باکتری‌ها در محیط TSA حاوی ۱-۲ درصد نمک طعام به روش سوآب کردن کشت گردید به طوری که تمام سطح پلیت را فرا گرفت و سپس دیسک‌های ۶ mm حاوی مقادیر مشخص از آنتی‌بیوتیک‌های پنی‌سیلین (۱۰۰ μg)، آمپی‌سیلین (۱۰۰ μg)، اکسی‌تتراسایکلین (۳۰ μg) و کلرامفنیکل (۳۰ μg) و سفالوتین (۳۰ μg) روی پلیت قرار گرفت و به مدت ۲۴ ساعت در انکوباتور ۲۵ درجه سانتی‌گراد نگهداری شد. پس از این مدت با مشاهده و اندازه‌گیری قطر هاله ممانعت‌کنندگی میزان حساسیت باکتری به آنتی‌بیوتیک از روی جدول استاندارد آنتی‌بیوگرام (Clinical and Laboratory Standards Institute) CLSI (2020) مشخص گردید (Lu et al., 2020; Naheed et al., 2023). جدول‌های (CLSI (2020) شامل دستورالعمل‌ها و معیارهایی بود که برای تعیین مقاومت، حساسیت، یا حد واسط بودن یک میکروارگانیزم در برابر آنتی‌بیوتیک‌ها از آن‌ها استفاده گردید.

به منظور اطلاع از شرایط فیزیولوژیکی باکتری‌های جداسازی شده به مطالعه اثرات درجه حرارت و شوری و pH روی رشد باکتری اقدام گردید. ابتدا باکتری‌ها روی محیط جامد TSA حاوی ۱-۲ درصد نمک طعام در ۲۵ درجه سانتی‌گراد و به مدت ۲۴ ساعت رشد داده شد و سپس رقت‌های مساوی از پرکنه‌های رشد یافته در لوله‌های آزمایش حاوی میزان‌های مساوی از محیط مایع (TSB) Tryptic soya (broth) حاوی ۱-۲ درصد نمک طعام کشت گردید. سپس کشت‌های مایع در درجه حرارت‌های ۴، ۱۵، ۳۶ و ۴۰ به مدت ۹۶-۴۸ ساعت پرورش داده شد (Avakh Keysami et al., 2025). به منظور بررسی اثر شوری نیز اقدام به کشت باکتری‌ها در درجه شوری‌های متفاوت شامل شوری ۰/۵، ۱، ۴ و ۵ درصد نمک طعام یعنی آب دریا با شوری‌های ۱۲ و ۲۴ و ppt ۳۶ گردید و لوله‌های کشت در درجه حرارت ۳۵ درجه سانتی‌گراد به مدت ۹۶-۴۸ ساعت قرار گرفت. برای مطالعه اثر pH با استفاده از NaOH و یا HCl ۰/۱ نرمال اقدام به تهیه محیط‌های کشت با pH ۵، ۹، ۱۰ و ۱۱ در داخل لوله آزمایش گردید و پس از کشت باکتری‌ها به پرورش آنها در درجه حرارت ۳۵ درجه سانتی‌گراد به مدت ۹۶-۴۸ ساعت اقدام شد (Kolb et al., 2019).

جهت شناسایی گونه‌های ویبریوی جداسازی شده پس از انجام آزمایش‌های بیوشیمیایی و فیزیولوژی نتایج حاصله با جداول ارائه شده توسط Avakh Keysami و همکاران (۲۰۲۵): Bryant و Lee (۱۹۸۶); Alsina و Blanch (۱۹۹۴) مقایسه گردید. شناسایی و طبقه‌بندی باکتری‌ها در سطح گونه انجام شد. سپس به منظور بررسی صحت و سقم شناسایی بیوشیمیایی، نمونه‌ها با استفاده از کیت و نرم‌افزار Biolog - microlog - software در دانشگاه پوترای مالزی در حد گونه شناسایی شد. مقایسه میانگین داده‌های متغیرهای کیفیت آب، میانگین تعداد باکتری‌های ویبریو در نمونه‌ها و تکرارها با استفاده از آزمون آنالیز واریانس یک‌طرفه و آزمون دانکن در سطح معنی‌داری $\alpha=0/05$ انجام شد. مقایسه داده‌های حاصل از نتایج بر اساس میانگین با محاسبه میزان انحراف استاندارد (انحراف استاندارد \pm میانگین) ارائه شد. تجزیه و تحلیل آماری با استفاده از نرم‌افزار SPSS نسخه ۲۰ انجام شد.

نتایج

در بررسی مدیریت کیفیت آب مواردی از پارگی توری دریچه‌های ورودی آب استخر پرورشی مشاهده شد. فیلتر شنی مورد استفاده در کنترل ورودی آب استخرهای پرورشی اغلب آلوده و از یک لایه ماسه یکدست و یک اندازه تشکیل شده و کارایی لازم در جلوگیری از ورود تخم ماهی و عوامل زنده ناخواسته به مزرعه پرورشی را نداشت. نتیجه نمونه‌برداری از استخر با تور سالیک و سینی غذادهی و جمع‌آوری از حاشیه استخر حضور عوامل رقیب غذایی میگو و شکارچی در استخر را نشان داد. به‌طور متوسط در هر بار توراندازی با تور سالیک ۵-۱۰ درصد صید را ماهیان هرز که گونه غالب آن ماهی شورت (*Silagilidae*) تشکیل می‌داد و خرچنگ آبی به میزان محدود و ماهیان گل‌خورک به وفور در استخرها صید گردید. پس از برداشت میگو از استخرها در پایان دوره پرورش تولیدات عوامل خارجی رقیب و شکارچی شامل ماهی و خرچنگ به طور متوسط ۱۱۰ کیلوگرم در هکتار را شامل گردید. همچنین به دلیل تعویض آب بالا که جهت رفع درخشان بودن سطح آب استخر انجام گردید شفافیت آب استخر بالا بود. اگرچه از غذای کنستانتتره تجاری مورد استفاده ساخت کارخانه هوراش بوشهر مصرف شد اما انبار مناسبی از نظر کنترل درجه حرارت و رطوبت جهت نگهداری غذای اضافی وجود نداشت. به دلیل کمبود غذای کنستانتتره، گاهی غذاهای مورد استفاده از نظر اندازه و شماره در زمان مناسب مصرف نمی‌گردید.

در بررسی متغیرهای فیزیکوشیمیایی آب مزارع نمونه‌برداری شده اختلاف معنی‌داری مشاهده نگردید ($p > 0.05$) به‌طوری‌که دما از 25.0 ± 0.3 الی 27.23 ± 0.31 درجه سانتی‌گراد، اکسیژن محلول از 4.4 ± 0.5 الی 3.8 ± 0.3 میلی‌گرم در لیتر، pH از 7.31 ± 0.06 الی 7.22 ± 0.05 و آمونیاک از 0.04 ± 0.12 الی 0.08 ± 0.02 شوری 1 ± 45 در نوسان بود.

در بررسی‌های مقدماتی و مشاهده استخرها سطح آب و میگوهای آنها در شب می‌درخشیدند. برخی از میگوها در سطح آب استخر و کناره‌ها و به‌ویژه در شب و صبح زود قابل مشاهده بود. میگوهای مرده و بی‌حال در حواشی استخرها و یا در مرکز استخرها و در محل هواده جمع‌آوری گردید. بر اساس مشاهدات بالینی میگوهای بیمار دارای رنگ‌های متفاوت سبز روشن و خاکستری و گاهی شفاف و براق و گاهی کدر و تیره بودند. میگوهای با لوله گوارش خالی، قرمز رنگ، آبشش‌های زرد و صورتی، پاهای قرمز، پوسته نرم و متمایل به آبی، لکه‌های قرمز و سیاه در بدن، هپاتوپانکراس قهوه‌ای قرمز و شیرینی، نیز دیده شد. سایر مشاهدات شامل وجود لکه‌های قهوه‌ای و سیاه بر سطح بدن میگوها، خم شدن عضله شکمی در بند سوم و پیچ خوردن آن، لق شدن کاراپاس، دم خورده شده و ریش ریش شده، آلودگی با اجرام خارجی شامل رسوبات لجن در آبشش دیده شد. در ۶ مورد جلبک و بارناکل به میگو چسبیده بود. میگوهای بی‌حال به راحتی در حواشی استخرها قابل جمع‌آوری بودند.

از مجموع ۳۰۰ نمونه میگوی نمونه‌برداری شده پس از انجام کشت میکروبی، ۱۷۹ نمونه گرم منفی، اکسیداز مثبت، میله‌ای، حساس به عوامل ویبریو استاتیک (O/۱۲۹) از همولنف، هپاتوپانکراس و برانش و عضله شکمی یا جراحت میگوهای بیمار و تازه تلف شده جداسازی گردید. پس از انجام آزمایش‌های بیوشیمیایی براساس مقایسه نتایج با سوابق منتشر شده در منابع، برخی ویژگی‌های مشترک باکتری‌های جداسازی شده را در جنس ویبریو طبقه‌بندی نمود (جدول ۱). بر اساس ویژگی‌های مختلف بیوشیمیایی (جدول ۲) چهار گونه باکتریایی از جنس ویبریو تشخیص داده شد که شامل *V. Parahaemolyticus* ۵۶ نمونه، *V. alginolyticus* ۳۱ نمونه، ویبریو هاروهای ۴۸ نمونه *V. anguillarum* ۲۱ نمونه و سایر نمونه‌های ویبریوی ناشناخته ۲۳ نمونه آن را تشکیل داد. همچنین تفاوت معنی‌داری در فراوانی گونه‌های باکتری یا الگوی مقاومت آنتی‌بیوتیکی بین ایستگاه‌های مختلف یا زمان‌های مختلف نمونه‌برداری دیده نشد. *V. Parahaemolyticus* گونه غالب جداسازی شده با ۳۱/۲۸ درصد از مجموع نمونه‌های باکتریایی جداسازی شده، *V. alginolyticus* با ۱۷/۳۲ و *V. harveyi* با ۲۶/۸۱ درصد به عنوان گونه دوم و *V. anguillarum* با ۱۱/۷۳ درصد کمترین درصد فراوانی را به خود اختصاص داد (جدول ۳).

جدول ۱: ویژگی‌های بیوشیمیایی و فیزیولوژیکی مشترک جداسازی شده از میگوی سفید غربی (*L. vannamei*) پرورشی.

ویژگی‌های فیزیولوژیکی		ویژگی‌های بیوشیمیایی مشترک	
نتیجه	آزمایش	نتیجه	آزمایش
+	رشد در درجه حرارت:	+	شکل میله‌ای
-	۴C	-	رنگ آمیزی گرم
+	۱۵C	+	حرکت
+	۳۰C	+	سیترات
+	۳۶C	+	اکسیداز
+	۴۰C	+	کاتالاز
-	رشد در pH:	-	تولید گاز از گلوکز
-	۵	+	تولید اسید از گلوکز
+	۹	-	اینوزیتول
+	۱۰	+	اندول
+	۱۱	+	ژلاتین
+	رشد در NaCl(%)	+	سوکروز
-	٪۰	+	مانیتول
-	٪۰/۵	+	حساسیت به ویبریواستات ۱۲۹/۰ (۱۵۰gμ)
+	٪۱	+	آزمایش اکسیداتیو - تخمیری (OF)
+	٪۴		
+	٪۵		
+	رشد در آب دریا (ppt)		
+	۱۲		
+	۲۴		
+	۳۶		

جدول ۲: ویژگی‌های بیوشیمیایی اختصاصی ویبریوهای جداسازی شده از میگوهای سفید غربی (*L. vannamei*) پرورشی.

ویژگی‌های بیوشیمیایی مختلف	VP	VAN	VH	VAL	VP
رشد پرگنه و رنگ آن روی TCBS	سبز	زرد	سبز و زرد	زرد	سبز
هیدرولیز آرژنین	+	+	+	+	+
دکربوکسیلاز لیزین	-	-	-	+	-
دکربوکسیلاز ارنیتین	-	-	-	-	-
اوره‌آز	-	+	-	-	-
وگس پروسکوئر	+	-	-	-	-
متیل رد	+	-	-	+	-
تبدیل نیترات به نیتريت	-	+	+	+	+
بتا-گالاکتوسیداز	V	-	V	-	+
اسیداز آرابینوز	-	-	-	-	-
SH2	-	-	+	-	-

VP: *Vibrio* sp/ VAN: *V. anguillarum*/ VH: *V. harveyi*/ VAL: *V. alginolyticus* VP: *V. Parahaemolyticus*, V= متغیر

جدول ۳: تعداد باکتری‌های ویبریوی جداسازی شده از اندام‌های مختلف بدن میگوهای پرورشی.

گونه باکتریایی	همولنف	هپاتوپانکراس	آبشش	عضله شکمی و جراحات پوستی	جمع کل	درصد
<i>V. alginolyticus</i>	۸	۱۲	۵	۶	۳۱	۱۷/۳۲
<i>V. Parahaemolyticus</i>	۲۰	۱۷	۱۲	۷	۵۶	۳۱/۲۸
<i>V. anguillarum</i>	۵	۶	۷	۳	۲۱	۱۱/۷۳

۲۶/۸۱	۴۸	۶	۹	۱۶	۱۷	<i>V.harveyi</i>
۱۲/۸۵	۲۳	۶	۹	۵	۳	<i>Vibrio sp.</i>
۱۰۰	۱۷۹	۲۸	۴۲	۵۶	۵۳	جمع کل

نتیجه آزمایش آنتی‌بیوگرام گونه‌های باکتری جداسازی شده نسبت به ۵ آنتی‌بیوتیک نشان داد که باکتری‌های جداسازی شده در برابر کلرامفنیکل به میزان $۲۱/۲ \pm ۰/۱ - ۲۶/۴ \pm ۰/۳$ میلی‌متر و اکسی‌تتراسایکلین به میزان $۱۳/۸۵ \pm ۰/۲ - ۱۱/۹۵ \pm ۰/۱$ میلی‌متر و سفالوتین به میزان $۱۲/۴ \pm ۰/۱ - ۹/۵۶ \pm ۰/۳$ میلی‌متر حساس و نسبت به پنی‌سیلین و آمپی‌سیلین مقاوم بودند (جدول ۴).

جدول ۴: نتایج آزمایش‌های آنتی‌بیوگرام بر روی گونه‌های باکتریایی و ویرویی جداسازی شده از میگوهای پرورشی

گونه باکتریایی	آنتی‌بیوتیک	اکسی‌تتراسایکلین (۳+gμ)	پنی‌سیلین (۱+gμ)	آمپی‌سیلین (۱+gμ)	کلرامفنیکل (۳+gμ)	سفالوتین (۳+gμ)
<i>V.alginolyticus</i>		۱۱/۹۵±۰/۱	.	.	۲۶/۴±۰/۳	۱۱/۴±۰/۲
<i>V.Parahaemolyticus</i>		۱۳/۸۵±۰/۲	.	.	۲۴/۴±۰/۲	۱۲/۴±۰/۱
<i>V.anguillarum</i>		۱۲/۹۵±۰/۳	.	.	۲۳/۴±۰/۳	۹/۵۶±۰/۳
<i>V.harveyi</i>		۱۲/۹۵±۰/۲	.	.	۲۱/۲±۰/۱	۱۰/۳۱±۰/۳

بحث و نتیجه‌گیری

نتایج بررسی ویژگی‌های فیزیوشیمیایی آب استخرهای نمونه‌برداری شده نشان داد که اختلاف معنی‌دار آماری بین متغیرهای فیزیکی و شیمیایی استخرهای نمونه‌برداری شده وجود ندارد ($p > ۰/۰۵$). شرایط فیزیوشیمیایی به‌دست آمده از مزارع در حدود شرایط فیزیوشیمیایی مطلوب مورد نیاز برای کشت و پرورش میگوی سفید غربی بود (Avakh Keysami et al., 2022). این مهم می‌تواند به کیفیت آب محیط پرورش آبی مربوط باشد. به طوری که در صورت تراکم بالای پرورش آبی و در شرایط pH بالاتر و کیفیت نامناسب آب محیط پرورش، تراکم باکتری‌های گرم منفی بالاتر می‌رود (Li et al., 2012).

باکتری‌های روده‌ای آبیان با فلور باکتریایی محیط‌زیست آنها به‌واسطه تغذیه آن‌ها تحت تأثیر قرار می‌گیرد (Nguyen et al., 2021). با توجه به این که زیستگاه میگو در آب و رسوبات استخر است (Rahman et al., 2010). به‌عبارت دیگر، انواع مشابه باکتری‌هایی که از دستگاه گوارش آبی و آب محیط پرورش آنها جداسازی گردیده و فلور میکروبی آبی را تشکیل می‌دهد از طریق تغذیه وارد دستگاه گوارش آبی شده‌اند (Nguyen et al., 2021) جریان آب تأثیر محیط اطراف را روی فلور میکروبی آبیان افزایش می‌دهد (Avakh Keysami et al., 2022).

ویبریو پاراهمولیتیکوس تاکنون توسط محققین مختلفی در دنیا از میگوهای پرورشی جداسازی گردیده است (Chandrakala and Goarant et al., 2006, Priya, 2017). ویبریوزیس به دو حالت حاد و مزمن ظاهر می‌شود. البته برخی اشکال و حالت‌های همه‌گیر اسم ویژه‌ای دارند. مثلاً سندروم مرگ‌ومیر میگوی یک ماهه و عفونت‌هایی که مربوط به خراب شدن شرایط محیط استخر می‌باشند که ایجاد زخم‌های پوسته‌ای و عفونت‌های عمومی می‌نماید. شیار سیاه (Black splinter) در واقع زخم ملانیزه مزمن در عضلات ناحیه شکمی است. سندروم (bolitos syndrome) بولیتوس که به حضور اشکال کروی کوچک و زنگوله‌ای مخلوط گل و سلول‌های اپیتلیال پوسته پوسته در روده میگو اشاره دارد و در آمریکای شمالی اتفاق افتاده است. سندروم مرغ دریایی به جذب مرغ‌های دریایی به میگوهای مرده استخر اشاره دارد (Kumar and Wang, 2020).

نوعی ویبریوزیس نیز وجود دارد که به نکروز هپاتوپانکراس شناخته شده و منجر به انهدام بخش بزرگی از هپاتوپانکراس می‌شود که در آن اندازه هپاتوپانکراس میگو کوچک و رنگ آن تیره می‌شود (Zhang et al., 2016). عفونت عمومی (Systemic infection) زمانی به وجود می‌آید که باکتری درون بدن میگو پراکنده می‌شود که در شرایط استرس شدید و حدت بالای باکتری و بیماری‌زایی شدید تعداد

زیادی از میگوها در یک دوره زمانی کوتاه، بدون اینکه میگوها علائمی از خود نشان دهند تلف می‌شوند. به هر حال در عفونت‌های حاد میگوهای مبتلا علائم تغییر رفتاری از خود نشان داده و در حالی که بی‌حال می‌باشند در کناره‌ها و سطح آب استخر جمع می‌شوند. این گونه میگوها فاقد اشتها بوده و گاهی به رنگ‌های قرمز و آبی تغییر رنگ می‌دهند؛ اما اگر میگوها بعد از عفونت حاد، تلف شوند ممکن است باکتری‌ها از بدن میگو حذف شوند و یا اینکه بیماری مزمن شود. عفونت‌های مزمن در بافت‌های مختلف گره‌های تیره‌ای ایجاد می‌کند که امکان تشخیص آن فقط با آزمایش‌های آسیب‌شناسی به‌وجود می‌آید (Luo et al., 2017). در تایلند ویبریو پاراهمولیتیکوس عامل تلفات دسته‌جمعی میگوی مونودون پرورشی (*Penaeus monodon*) گزارش گردید. Aguirre-Guzmán و همکاران (۲۰۱۰)، Soto-Rodriguez (۲۰۱۵) و Chandrakala و Priya (۲۰۱۷) نیز طی مطالعات آزمایشگاهی بیماری‌زایی این گونه را تأیید نمودند. در تحقیقات تجربی مشابهی Zhang و همکاران (۲۰۱۶) نیز این نوع تلفات را گزارش نمودند. Avakh Keysami و همکاران (۲۰۲۲) با تزریق دو گونه *V. parahaemolyticus* و *V. harveyi* به میگوهای سفید غربی پرورشی بیماری ویبریوزیس ایجاد نمودند (Avakh Keysami et al., 2022). در جداسازی و شناسایی باکتری تزریق شده که قبلاً از مزارع میگوی بوشهر جداسازی شده بود، علائم بالینی و ظاهری میگوهای بیمار مشابه با علائم گزارش شده از مزارع پرورشی در این تحقیق بود (Avakh Keysami et al., 2022). تلفات (۹۰-۵۰) درصد میگو، ضایعات هپاتوپانکراس و عضله که با حضور و تهاجم این باکتری‌ها به این اندام‌ها روبه‌رو بود (Khimmakthong and Sukkarun, 2017) نشان می‌دهد که *V. parahaemolyticus* که از مزارع پرورشی جداسازی گردیده در شرایط مناسب و در صورت بروز استرس قادر به ایجاد بیماری و تلفات در میگوی سفید غربی بوده و می‌تواند یکی از علل ایجاد عفونت ویبریوزیس و یک عامل بیماری‌زا در میگوهای سفید غربی پرورشی قلمداد کرد (Nguyen et al., 2021). غالب گونه‌های ویبریوی جداسازی شده در این تحقیق قبلاً از میگوهای پرورشی سفید هندی در سایت حله بوشهر و در چوئیده آبادان نیز جداسازی شده بود (Avakh Keysami et al., 2022). گونه‌های باکتریایی ویبریو در محیط آب به عنوان فلور باکتریایی دستگاه گوارش و سطح بدن آبزیان پرورشی و وحشی به‌شمار می‌رود همچنین این باکتری‌ها از ماهیان دریایی اسکوتید و خرچنگ جداسازی شده است (Kumar et al., 2014). ویبریو در مواردی که از ضایعات و مازاد ماهیان دریایی به‌منظور غذادهی استفاده شده بود نیز در استخرهای پرورشی شیوع پیدا کرد (Nguyen et al., 2021). این عوامل باکتریایی که از عوامل فوق در مزارع پرورشی گسترش می‌یابند، به‌صورت ثانویه و به دنبال شرایط نامساعد مدیریتی از جمله شوری، نوسانات درجه حرارت به‌ویژه دمای بالا و تراکم بالا و سوء‌تغذیه و جراحات ناشی از صدمات مکانیکی حمل‌ونقل و همجنس‌خواری و عوامل بیولوژیک مزاحم از جمله خرچنگ، جلبک، ماهی و میگوهای هرز وحشی که باعث ایجاد استرس در میگوها می‌شوند (Austin and Zhang, 2006) و (Farrokhbin et al., 2012).

اشکال مختلف ویبریوزیس از تایلند، تایوان، مالزی، اکوادور، ونزوئلا، چین، فیلیپین که مزارع پرورش میگو را مورد تهدید جدی قرار داده بود گزارش گردیده است که گونه‌های *V. parahaemolyticus* و *V. anguillarum* و *V. alginolyticus* و *V. vulnificus* و *V. fluvialis* از نمونه‌های بیمار جداسازی گردید. جداسازی ویبریو هاروه‌ای نیز از آب، سطح بدن و معده ماهی و میگو، در مراحل و پست‌لاروی میگوهای پرورشی از محققین مختلفی در جهان گزارش گردیده است (Chrisolite et al., 2008). در صورت شیوع ویبریوزیس ناشی از ویبریو هاروه‌ای نقاط درخشنده در سطح آب و بدن میگو را می‌پوشانند و میگوهای درخشان در کناره استخرها سرگردان هستند و در زمان تکثیر نیز در تراکم بالایی در آب سایه می‌گسترانند (Chrisolite et al., 2008).

Cheng (۲۰۲۱) از ۳۵۷ باکتری جداسازی شده از هپاتوپانکراس میگوی پرورشی تایوان چهار گونه *V. parahaemolyticus* و *V. anguillarum* و *V. alginolyticus* و *V. vulnificus* را شناسایی نموده و گونه غالب جداسازی شده ویبریو پاراهمولیتیکوس بود. در این تحقیق نیز از ۱۷۹ نمونه باکتریایی ویبریوی جداسازی شده از میگوهای پرورشی دلوار گونه غالب ویبریو پاراهمولیتیکوس بوده است و پس از آن ویبریو هاروه‌ای و ویبریو الجینولیتیکوس رده‌های بعدی را تشکیل داده‌اند. در تحقیقات مشابهی در بوشهر در نمونه‌برداری از تعداد ۲۱۵ نمونه میگوی سفید هندی (*penaeus indicus*) و ببری سبز (*penaeus semisulcatus*) بیمار یا تازه تلف شده کارگاه‌های میگو حله بوشهر، ۲۹/۲۰ درصد ویبریو پاراهمولیتیکوس، ۲۱/۹ درصد ویبریو هاروی و ویبریو الجینولیتیکوس، ۹/۷۵ درصد ویبریو آنکوئیلاروم و ۱۷

درصد دیگر متعلق به گونه‌های ناشناخته‌ای از این جنس جداسازی گردید (Soltani *et al.*, 2000). از ۵۹ سویه ویبریوی جدا شده از میگوی ببری سبز و آب خلیج فارس در بوشهر ۱۷ مورد مربوط به ویبریو آلجینولیتیکوس، ۵ مورد ویبریو هارویی، ۹ مورد ویبریو ناتریجنس، ۶ مورد ویبریو نرئیس، ۸ مورد ویبریو فلوویالیس و یک مورد از هر کدام از ویبریو متشینکوی و ویبریو کامپیلی بود. یکی از سویه‌های جدا شده ویبریوی به عنوان ویبریوی ناشناخته قلمداد گردید (Haghighi *et al.*, 2003).

مطالعه خواص شیمیایی و فیزیولوژی باکتری‌های جداسازی شده از کارگاه پرورش میگوی دلوار مؤید این نکته است که این باکتری‌ها در کارگاه‌های کشور وجود دارند. در میان گونه‌های باکتریایی شناسایی شده ویبریو پاراهمولیتیکوس و ویبریو هاروه‌ای می‌توانند به‌عنوان عفونت‌های تهدیدکننده مطرح باشند (Avakh Keysami *et al.*, 2022; Khimmakthong and Sukkarun, 2017). بنابراین بخشی از تلفات کارگاه‌های پرورش میگوی دلوار بوشهر می‌تواند ناشی از ویبریو پاراهمولیتیکوس و ویبریو هاروه‌ای باشد. نتایج گزارش بررسی وضعیت بهداشتی نشان داد که بروز پدیده درخشان بودن آب استخر باعث افزایش درصد تعویض آب و در نتیجه بالا رفتن شفافیت آب استخر به ۸۰-۷۰ سانتی‌متر بود و تابش آفتاب به‌عنوان یک عامل استرس‌زا می‌تواند مطرح باشد، به‌علاوه کیفیت مواد غذایی مورد استفاده در این کارگاه‌ها که از نظر انبارداری مناسب نبود نیز می‌تواند یک عامل استرس‌زا باشد (Rahman *et al.*, 2010) در ایستگاه‌های نمونه‌برداری با تراکم میگوی پرورشی بالاتر تعداد ویبریوی جداسازی شده بیشتر بود و به‌علاوه با توجه به میزان برداشت میگو نسبت به میزان ذخیره‌سازی، تلفات در ایستگاه‌های با تراکم بالا بیشتر بوده است. علاوه بر موارد مذکور استرس ناشی از دست‌کاری و زیست‌سنجی، صدمه مکانیکی صید و حمل‌ونقل و هم‌نوع‌خواری و وجود ماهی، خرچنگ و پرنده در مزرعه، شوری و درجه حرارت نامطلوب، صدای هوا، کمبود اکسیژن، pH نامطلوب عوامل استرس‌زایی بودند که با توجه به ویژگی‌های فیزیولوژیک باکتری‌های جداسازی شده مناسب برای رشد و تکثیر و افزایش حدت باکتری و برعکس تحلیل سیستم ایمنی بدن میگوها به‌شمار می‌روند و بروز بیماری ویبریوزیس در استخرها را امکان‌پذیر می‌سازند (Nguyen *et al.*, 2021).

بر اساس گزارش‌ها Flegel (2012) اکثر تلفات وارده بر مزارع میگو در تایلند ناشی از عوامل باکتریایی بوده است و در میان باکتری‌های جداسازی شده گونه‌های جنس ویبریو غالب بوده‌اند. میزان مقاومت این باکتری‌ها به آنتی‌بیوتیک‌ها بالا است، اما گونه‌های ویبریو به اکسولونیک اسید، فلمکوئین و سولفونامیدها و کلرامفنیکل کمترین مقاومت را داشتند. حساسیت آنتی‌بیوتیکی گونه‌های ویبریو جداسازی شده در این مطالعه نیز، نشان داد که اکثر نمونه‌های ویبریو به‌دست آمده به اکسی‌تتراسایکلین و کلرامفنیکل و نیز سفالوتین حساس ولی به پنی‌سیلین و آمپی‌سیلین مقاوم بودند. Moghimi و همکاران (2014) نیز پس از جداسازی و شناسایی دو گونه از باکتری‌های بیماری‌زا از سه مرکز تکثیر میگو در استان بوشهر، گونه‌های باکتری‌های جداسازی شده را در تعیین مقاومت آنتی‌بیوتیکی برای حساسیت به آنتی‌بیوتیک‌های اریترومایسین، استرپتومایسین، اکسی‌تتراسایکلین و تری‌متوپریم به روش انتشار در دیسک مورد آزمایش قرار دادند. نتایج نشان داد که این باکتری‌ها به اکسی‌تتراسایکلین و تری‌متوپریم حساس و به استرپتومایسین مقاوم بودند. این دو باکتری بیماری‌زای میگو *V. harveyi* و *V. alginolyticus* عامل تلفات میگو در مراکز تکثیر میگوی بوشهر بودند. آنتی‌بیوگرام برای باکتری‌های گرم مثبت به دلیل اثربخشی آنتی‌بیوتیک‌هایی مانند پنی‌سیلین و وانکومایسین علیه دیواره سلولی این باکتری‌ها غالباً مثبت می‌شود. در ارتباط با مقاومت ویبریوهای جداسازی شده در این تحقیق به پنی‌سیلین و آمپی‌سیلین مطالعات متعدد بیان نموده‌اند که باکتری‌های گرم منفی در برابر برخی آنتی‌بیوتیک‌ها مقاوم هستند که می‌تواند ناشی از وجود دیواره سلولی و سطح هیدروفیلی غشای خارجی غنی از مولکول‌های لیپولی ساکارید در باکتری‌های گرم منفی باشد (Sanchooli and Rigi, 2015).

در تحقیق مشابهی باکتری‌های ویبریوی جداسازی شده بیشترین مقاومت آنتی‌بیوتیکی را نسبت به استرپتومایسین و اریترومایسین نشان دادند (Moghimi *et al.*, 2014)؛ بنابراین با توجه به اینکه این دو آنتی‌بیوتیک و آنتی‌بیوتیک‌های پنی‌سیلین و آمپی‌سیلین در این تحقیق مصرف انسانی و دامی زیادی دارند، به‌نظر می‌رسد ورود باکتری‌های انسانی و دامی مقاوم به این دو آنتی‌بیوتیک از طریق فاضلاب‌ها و روان آب‌ها به دریا و انتقال پلاسمید مقاومت به آنتی‌بیوتیک به ویبریوها می‌تواند عامل مقاومت ویبریوها در برابر این آنتی‌بیوتیک‌ها باشد. در مجموع در این تحقیق چهار گونه باکتریایی از جنس ویبریو شامل *V. parahaemolyticus*، *V. anguillarum*، *V. alginolyticus* و

V. harveyi و سایر نمونه‌های ویبریوی ناشناخته از میگوهای پرورشی سفید غربی برخی مزارع منطقه دلوار بوشهر جداسازی گردید. به منظور پیشگیری و کنترل بیماری باید نسبت به کاهش عوامل استرس‌زا از طریق تأمین کیفیت مطلوب آب، ضدعفونی لاروها در هنگام ذخیره‌سازی، مواد غذایی کافی و متناسب با گونه پرورشی، تعویض آب مناسب، از بین بردن عوامل مزاحم و شکاری، تراکم مناسب ذخیره‌سازی، کاهش صدمات ناشی از صید به منظور حمل‌ونقل و زیست‌سنجی و کاهش صدمات ناشی از هم‌نوع‌خواری از طریق تغذیه مناسب اقدام نمود؛ اما در صورت عدم انجام اقدامات پیشگیری و کنترلی در صورت تشخیص به موقع عفونت‌های ویبریو به ویژه در زمان بروز استرس شدید درمان خوراکی آنتی‌بیوتیک‌های اکسی‌تتراسایکلین، کلرامفنیکل، سفالوتین و نیتروفورازان فقط در زمانی که میگوها هنوز اشتهای خود را از دست نداده باشند میسر است. البته این مطالعه نشان داد که کنترل عوامل استرس‌زای ارزان قیمت (مانند جلوگیری از ورود ماهیان هرز، عوامل زیستی مزاحم، شکارچی و تأمین غذای کافی و متناسب) حتی از درمان آنتی‌بیوتیکی نیز در پیشگیری از ویبریوزیس اهمیت بیشتری دارد.

سپاسگزاری

این مقاله بخشی از پایان‌نامه کارشناسی ارشد رشته میکروبیولوژی در دانشگاه آزاد اسلامی واحد جهرم بود. از همکاری و مساعدت دانشگاه آزاد اسلامی واحد جهرم، آزمایشگاه مرکز آموزش علوم و صنایع شیلاتی خلیج فارس بوشهر، اداره کل دامپزشکی استان بوشهر و آزمایشگاه پروفیسور قمر سیجام دانشگاه پوترا مالزی در انجام تحقیق و نگارش این مقاله قدردانی می‌گردد.

منابع

- Aguirre-Guzmán G., Sánchez-Martínez JG., Pérez-Castañeda R., Palacios-Monzón A, Trujillo-Rodríguez T. and dela Cruz-Hernández NI. 2010.** Pathogenicity and infection route of *Vibrio parahaemolyticus* in American white shrimp, *Litopenaeus vannamei*. Journal of the world aquaculture society, 41(3):464.
- Alsina M. and Blanch. 1994.** A set of key biochemical identification of environmental *Vibrio* sp. Journal of Applied Bacteriology, 76: 79-85.
- Anaya-Rosas RE., Rivas-Vega ME., Miranda-Baeza A., Piña-Valdez P. and Nieves-Soto M. 2019.** Effects of a co-culture of marine algae and shrimp (*Litopenaeus vannamei*) on the growth, survival and immune response of shrimp infected with *Vibrio parahaemolyticus* and white spot virus (WSSV). Fish & shellfish immunology, 87:136-43.
- Austin B. and Zhang XH. 2006.** *Vibrio harveyi*: a significant pathogen of marine vertebrates and invertebrates. Letters in applied microbiology, 43(2):119-24.
- Avakh Keysami M., Mohammadpour A., Rahanandeh M. and Zoghi Shalmani A. 2025.** Isolation and identification of bacterial flora in water and sediment of silver carp (*Hypophthalmichthys molitrix*) culture ponds. World of Microbes, 17(61): 43-49. (In Persian).
- Avakh Keysami M., Sharifpour I., Zoughi Shalmani A. and Tizkar B. 2022.** Pathogenicity of *vibrio parahaemolyticus* in farmed juvenile white leg shrimp (*Litopenaeus vannamei*). Journal of Marine Biology, 14 (1):13-22. (In Persian)
- Chandrakala N. and Priya S. 2017.** Vibriosis in shrimp aquaculture a review. International Journal of Scientific Research in Science, Engineering and Technology, 3(2):27-33.
- Cheng Y., Ge C. and Li W. and Yao H. 2021.** The Intestinal Bacterial Community and Functional Potential of *Litopenaeus vannamei* in the Coastal Areas of China. Microorganisms, 9(9):1793. doi: 10.3390/microorganisms 9091793. PMID: 34576689.
- Chrisolite B., Thiyagarajan S., Alavandi SV., Abhilash EC., Kalaimani N., Vijayan KK. and Santiago TC. 2008.** Distribution of luminescent *Vibrio harveyi* and their bacteriophages in a commercial shrimp hatchery in South India. Aquaculture, 275(1-4):13-9.
- Farrokhbin Sh., Taherizadeh M R., Avakh Keysami M. and Kamrani E. 2012.** Investigation of the benthic fauna of shrimp farming ponds at Delvar site in Bushehr and its relationship with shrimp production. Fisheries (New Technologies in Aquaculture Development, 6(3): 45-54. (In Persian)

Flegel TW. 2012. Historic emergence, impact and current status of shrimp pathogens in Asia. *Journal of invertebrate pathology*, 110(2):166-73.

Goarant C., Reynaud Y., Ansquer D., De Decker S., Saulnier D. and Le Roux F. 2006. Molecular epidemiology of *Vibrio nigripulchritudo*, a pathogen of cultured penaeid shrimp (*Litopenaeus stylirostris*) in New Caledonia. *Systematic and applied microbiology*, 29(7):570-80.

Haghighi M. A., Haghighi L A., Nabipour I., Jafari S. M. and Ajron E. 2003. Isolation of Vibrios from the intestine and hepatopancreas of Persian Gulf *Penaeus* shrimp. *Journal of Southern Medicine*, 11(2): 112-117. (In Persian)

Hong To TT., Yanagawa H., Khanh Thuan N., Hiep DM., Cuong DV., Khai LT., Taniguchi T., Kubo R. and Hayashidani H. 2020. Prevalence of *Vibrio parahaemolyticus* causing acute hepatopancreatic necrosis disease of shrimp in shrimp, molluscan shellfish and water samples in the Mekong Delta, Vietnam. *Biology*, 9(10):312. doi: 10.3390/biology9100312. PMID: 32992682 Free PMC article.

Hossain MM., Uddin MI., Islam H., Fardoush J., Rupom MA., Hossain MM., Farjana N., Afroz R., Roy HS., Shehab MA. and Rahman MA. 2020. Diagnosis, genetic variations, virulence, and toxicity of AHPND-positive *Vibrio parahaemolyticus* in *Penaeus monodon*. *Aquaculture International*, 28(6):2531-46. doi: 10.1007/s10499-020-00607-z. Epub 2020 Sep 28. PMID: 33013009 Free PMC article.

Khimmakthong U. and Sukkarun P. 2017. The spread of *Vibrio parahaemolyticus* in tissues of the Pacific white shrimp *Litopenaeus vannamei* analyzed by PCR and histopathology. *Microbial pathogenesis*, 113:107-12. doi: 10.1016/j.micpath.2017.

Kolb SA., O'Loughlin EJ. and Gsell TC. 2019. Characterization of phthalate-degrading bacteria from Asian carp microbiomes and riverine sediments. *International Biodeterioration & Biodegradation*, 143: 104727.

Krummenauer D., Samocha T., Poersch L., Lara G. and Wasielesky Jr W. 2014. The reuse of water on the culture of Pacific white shrimp, *Litopenaeus vannamei*, in BFT system. *Journal of the World Aquaculture Society*, 45(1):3-14.

Kumar BK., Deekshit VK., Raj JR., Rai P., Shivanagowda BM., Karunasagar I. and Karunasagar I. 2020. Diversity of *Vibrio parahaemolyticus* associated with disease outbreak among cultured *Litopenaeus vannamei* (Pacific white shrimp) in India. *Aquaculture*, 433:247-51.

Li X., Yu Y., Feng W., Yan Q. and Gong Y. 2012. Host species as a strong determinant of the intestinal microbiota of fish larvae. *The Journal of Microbiology*, 50(1): 29-37.

López-León P., Luna-González A., Escamilla-Montes R., del Carmen Flores-Miranda M., Fierro-Coronado JA., Álvarez-Ruiz P. and Diarte-Plata G. 2016. Isolation and characterization of infectious *Vibrio parahaemolyticus*, the causative agent of AHPND, from the whiteleg shrimp (*Litopenaeus vannamei*). *Latin American Journal of Aquatic Research*, 44(3):470-9.

Naheed S, Din IU, Qamar MU, Rasool N, Ahmad M, Bilal M, Khalid A, Ahmad G, Al-Hussain SA. and Zaki ME. 2023. Synthesis, anti-bacterial and molecular docking studies of arylated butyl 2-bromoisonicotinate against clinical isolates of ESBL-producing *Escherichia coli* ST405 and Methicillin-Resistant *Staphylococcus aureus*. *Infection and Drug Resistance*. 31:5295-308.

Lu Y., Yang L., Meng J., Zhao Y., Song Y., Zhu Y., Ou J., Pan Y. and Liu H. 2020. Microevolution of *Vibrio parahaemolyticus* isolated from clinical, acute hepatopancreatic necrosis disease infecting shrimps, and aquatic production in China. *Microbes and environments*, 35(2):ME19095. doi: 10.1264/jsme2.ME19095. PMID: 32201414 Free PMC article.

Luo C., Yi C., Ni L. and Guo L. 2017. Characterization of dominant and cellulolytic bacterial communities along the gut of silver carp (*Hypophthalmichthys molitrix*) during cyanobacterial blooms. *Chinese Journal of Oceanology and Limnology*, 35: 624–633.

Moghimi A., Afsharnasab M., Dashtiannasab A., Mesbah M. and Yeganeh V. 2014. Evaluation of antibiotic resistance among isolated pathogenic bacteria from shrimp hatcheries in Bushehr province. *Iran South Med J*, 16 (6): 467-478. URL: <http://ismj.bpums.ac.ir/article-1-477-fa.html>. (In Persian)

Nguyen TV., Alfaro A., Arroyo BB., Leon JA. and Sonnenholzner S. 2021. Metabolic responses of penaeid shrimp to acute hepatopancreatic necrosis disease caused by *Vibrio parahaemolyticus*. *Aquaculture*, 533:736174.

Rahman S., Khan SN., Naser MN. and Karim MM. 2010. Isolation of *Vibrio* spp. From penaeid shrimp hatcheries and coastal waters of Cox's bazar, Bangladesh. *Asian J. Exp. Biol. Sci.*, 1(2):288-93.

Sanchooli N. and Rigi M. 2015. The effect of plant extracts *Prosopis farcta*, *Datura stramonium* and *Calotropis procera* against three species of fish pathogenic bacteria. *J Vet Res.*, 70(4): 455-462. (In Persian)

Soltani M., Kakulki Sh. and Avakh Keysami, M. 2000. Isolation and identification of dominant *Vibrio* species in farmed shrimp from a number of Bushehr Halle shrimp farming farm, *Journal of Veterinary Research*, 55(2): 29-32. (In Persian)

Soto-Rodriguez SA., Gomez-Gil B., Lozano-Olvera R., Betancourt-Lozano M. and Morales-Covarrubias MS. 2015. Field and experimental evidence of *Vibrio parahaemolyticus* as the causative agent of acute hepatopancreatic necrosis disease of cultured shrimp (*Litopenaeus vannamei*) in Northwestern Mexico. *Applied and environmental microbiology*, 81(5):1689-99. Doi: 10.1128/AEM.03610-14. Epub 2014 Dec 29.

Zhang X., Song X. and Huang J. 2016. Impact of *Vibrio parahaemolyticus* and white spot syndrome virus (WSSV) co-infection on survival of penaeid shrimp *Litopenaeus vannamei*. *Chinese Journal of Oceanology and Limnology*, 34(6):1278-86.

Isolation and Evaluation of Vibrio Bacteria from Some Whiteleg Shrimp (*Litopenaeus vannamei*) Farms in the Delvar Bushehr Site

Mehran Avakh Keysami^{1*}
Abbasali Rezaian²
Maryam Moghateli³

1. Department of Fisheries and Aquatics, Agricultural Research and Education Center and Natural Resources of Guilan Province, Agricultural Research, Education and Extension Organization, Rasht, Iran.

2. Department of Microbiology, Jahrom Branch, Islamic Azad University, Jahrom, Iran.

3. Department of Aquatic Quality Control, General Veterinary Directorate of Bushehr Province, Bushehr, Iran.

*Corresponding author:
dr.keysami@gmail.com

Received date: September/22/ 2025

Accepted date: December/15/2025

Abstract

Vibrio species cause significant losses and damages, ranging from 50% to 100%, in shrimp farming facilities. Following the observation of certain disease symptoms and mortalities in cultured shrimp in the Delvar region of Bushehr, an investigation was conducted to isolate and evaluate Vibrio bacterial agents in the Whiteleg shrimp (*Litopenaeus vannamei*) cultured in this area. Sampling was performed on 300 Whiteleg shrimp. After microbial culture on general and selective media (TCBS, TSA), Vibrio species were isolated and identified using specific biochemical tests. The vibriostatic test (O/ 0.129) was conducted to differentiate the Vibrio genus from Aeromonas and many other Gram-negative species. The antibiogram test was performed using the disk diffusion method with disks containing specified amounts of the antibiotics Penicillin, Ampicillin, Oxytetracycline, Chloramphenicol, and Cephalothin. The physiological characteristics of the isolated bacteria were determined by examining the effects of temperature, salinity, and pH on their growth. Out of the 179 Vibrio sp. bacteria isolated from the cultured Whiteleg shrimp, 56 isolates were *Vibrio parahaemolyticus*, 48 were *V. harveyi*, 31 were *V. alginolyticus*, 21 were *V. anguillarum*, and 23 were related to other Vibrio spp. The results of the antibiogram test for the isolated bacterial species against the five antibiotics showed that the isolated bacteria were sensitive to Chloramphenicol, with inhibition zone diameters of 21.2 ± 0.3 to 26.4 ± 0.1 mm, Oxytetracycline, with diameters of 11.95 ± 0.1 to 13.85 ± 0.2 mm, and Cephalothin, with diameters of 9.56 ± 0.3 to 12.4 ± 0.1 mm, while they were resistant to Ampicillin and Penicillin. Since the physiological characteristics of the isolated bacteria were consistent with the physicochemical conditions of the sampled farms, these bacteria, which are part of the shrimp's natural flora, become opportunistic and secondary pathogens in the presence of stress and compromised immune systems. They play a significant role in reducing cultured shrimp production. Therefore, in addition to reducing stressors for disease prevention and control, the effective antibiotics identified in this study can be used as potential therapeutic options, following definitive diagnosis and under veterinary supervision.

Keywords: Vibrio, Whiteleg shrimp, Delvar Bushehr, Antibiogram.